

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/14/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114225756
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1114225756.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci žalobcov: X/ P. X., A. T. X.X.XXXX, W.: G. XX, W., zastúpený Bardač s.r.o., so sídlom: Lovinského 22, Bratislava, X/ Y. X., A. T. XX.X.XXXX, W.: G. XX, W., proti žalovanej: U.. Y. T., X. B. X. X.: L. X, W., právne zastúpená Mestická Slovíková s.r.o., so sídlom: Hviezdoslavova 6, Žilina, o zaplatenie 2.754,37 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 14C/171/2014 - 154 zo dňa 3.6.2016, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 14C/171/2014 - 154 zo dňa 3.6.2016 potvrdzuje.
- II. Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I. (súd prvej inštancie) rozsudkom č. k. 14C/171/2014 - 154 zo dňa 3.6.2016 zamietol žalobu žalobcov 1/ a 2/ zo dňa 16.9.2014, ktorou sa solidárne domáhali uloženia povinnosti žalovanej, zaplatiť im istinu 2. 754,37 eur spolu s úrokom z omeškania.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 4C/40/2004-241 zo dňa 30.5.2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/260/08-315 zo dňa 26.1.2010 bola žalobcom 1/ a 2/ uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalujúcim z označeného konania 9. 013,88 eur spolu s 15,5% úrokom z omeškania od 19.2.2004 do zaplatenia, trovy konania pred súdom prvého stupňa vo výške 3 272,49 eur a trovy odvolacieho konania vo výške 657,46 eur. Titulom tohto právoplatného a vykonateľného rozsudku, na základe návrhu na vykonanie exekúcie poveril Okresný súd Bratislava IV dňa 10.9.2010 vykonaním exekúcie súdnu exekútorku U.. Y. T., ktorá exekvovala od žalobcov ako povinných v prospech oprávnených celkom sumu 22. 477,74 eur vrátane sumy 2. 248,- eur ako odmeny exekútora, odmeny za spísanie návrhu na exekúciu do zápisnice 16,60 eur, hotové výdavky 50,- eur a 439,77 eur daň z pridanej hodnoty. Podľa vyúčtovania exekúcie zo dňa 27.10.2010 žalobcovia 1/ a 2/ okrem splnenia povinnosti voči oprávneným z exekúcie zaplatili súdnej exekútorky (žalovanej) trovy exekúcie spolu vo výške 2 754,37 eur. Dňom 27.10.2010 súdna exekútorka exekúciu ukončila. Nálezom zo dňa 9.6.2011 sp. zn. IV. ÚS 71/2011 zrušil Ústavný súd SR rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/260/08-315 z 26.1.2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nález ústavného súdu bol navrhovateľom doručený dňa 16.09.2011. Krajský súd v Bratislave svojim uznesením č.k. 5Co/421/11-373 z 24.04.2012 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalobcovia 1/ a 2/ tvrdili, že zrušením rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/260/08-315 zo dňa 26.1.2010 odpadol právny dôvod na plnenie voči žalovanej, peňažné plnenie stalo sa plnením bez právneho dôvodu, a žalovanú zaťažuje povinnosť toto plnenie ako bezdôvodné obohatenie vrátiť. Žalovaná so žalobou nesúhlasila, tvrdila, že trovy exekučného konania nevyplývajú z exekučného titulu, ale z právnych predpisov upravujúcich exekučné konanie, predstavujú oprávnené vynaložené náklady súdneho exekútora a odmenu za jeho prácu, ktorú vykonal v súlade s existujúcim právnym stavom veci. Vzniesla námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie a premlčania.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 107 ods. 1,2, § 451 ods. 1,2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj OZ) § 2 ods. 1, 5 ods. 1,2, § 196, § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch (ďalej aj Exekučný poriadok). Poukázal na právny inštitút vecnej legitímácie strany súdneho sporu a premlčania. Súd prvej inštancie uviedol, že nedielnym atribútom práva je jeho vymáhateľnosť, ktorým je právo charakterizované. Na podklade právoplatných a vykonateľných súdnych rozhodnutí, v ktorých uložené povinnosti neboli dobrovoľne splnené, je možné vykonávať exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok. Teda pokiaľ povinný neplní dobrovoľne, je možné mocensky, prostredníctvom súdneho exekútora, ktorý má v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti postavenie verejného činiteľa (§ 5 ods. 1 Exekučného poriadku), realizovať nútený výkon rozhodnutia podľa Exekučného poriadku, a to aj proti vôli povinného. Vymáhanie pohľadávok prostredníctvom exekútora so sebou prináša zvýšené náklady, ktoré znáša povinný, a to aj v prípade zrušenia exekučného titulu, ako k tomu v tomto prípade prišlo nálezom ústavného súdu. Žalobcom vystupujúcim v exekučnom konaní v procesnej pozícii povinných, nezankla ani po zrušení rozsudku, ktorý bol podkladom exekúcie, povinnosť hradiť náklady exekúcie, pretože v dobe doručenia návrhu na exekúciu, poverenia udeleného súdom na vykonanie exekúcie a vykonania exekúcie, ktorá bola ukončená vymožením pohľadávky, bezpochyby existoval vykonateľný exekučný titul, ktorým bola žalobcom uložená povinnosť, zaplatiť peňažnú sumu uvedenú v exekučnom titule, aj keď neskôr bol exekučný titul zrušený. Pretože žalobcovia nespĺnili právoplatným rozsudkom uloženú povinnosť dobrovoľne, došlo k exekúcii. Žalovaná vykonala exekúciu, pričom táto bola vykonaná v súlade so zákonom, žiaden z účastníkov netvrdil opak, a preto nemohlo prísť u žalovanej v súvislosti s trovami exekúcie k bezdôvodnému obohateniu, a to z dôvodov skôr uvedených, ani po zrušení exekučného titulu. Náklady exekučného konania sú inštitútom procesného práva a majú v procesnom práve pôvod. Ak žalobcovia zaplatili žalovanej trovy exekúcie a exekučný titul, ktorý bol podkladom pre výkon exekúcie bol následne zrušený, nevznikne medzi povinným v exekúcii a exekútorom vzťah bezdôvodného obohatenia a povinnosť exekútora vydať povinnému (žalobcom) zexekvovanú pohľadávku. Podľa názoru súdu prvej inštancie v tomto prípade totiž stále existoval na strane žalovanej ako súdnej exekútky právny dôvod prijatia odmeny ako aj ostatných trov exekúcie a tento dôvod ani po zrušení exekučného titulu neodpadol, pretože bol založený ustanoveniami Exekučného poriadku (§ 196 a § 200 Exekučného poriadku), ktoré ukladali žalobcom ako povinným v exekúcii uhradiť trovy exekúcie. Navrhovatelia boli povinní uhradiť trovy exekúcie výlučne z toho dôvodu, že dobrovoľne neplnili podľa právoplatného a vykonateľného exekučného titulu a k splneniu ich povinnosti bol potrebný nútený výkon rozhodnutia (exekúcia). Nepochybne bola exekúcia realizovaná, teda žalovaná realizovala jednotlivé úkony exekučnej činnosti, za čo jej prislúchala odmena podľa Exekučného poriadku a vo výške podľa vykonávacej vyhlášky, pričom k zrušeniu jednotlivých zákonných ustanovení právne odôvodňujúcich trovy exekúcie nikdy neprišlo, teda právny dôvod zaplatenia trov exekúcie neodpadol a stále trvá. Exekútor je v zmysle § 2 Exekučného poriadku štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí, a súčasne v zmysle § 5 ods. 2 Exekučného poriadku je vykonávanie exekučnej činnosti výkonom verejnej moci. V danom prípade žalobcovia 1/ a 2/ odvodzujú svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z právneho vzťahu, ktorý vznikol medzi žalobcami ako účastníkmi exekučného konania a žalovanou ako súdnou exekútkou vykonávajúcou exekučnú činnosť, netýkal sa niektorej z typických súkromných oblastí života fyzickej osoby alebo existencie právnickej osoby a nevyplýval zo súkromného práva. Ide tu o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcií štátu, v rámci ktorého účastníci nemali autonómne a rovnoprávne postavenie, charakteristické pre právne vzťahy založené na súkromnom práve. Tento právny vzťah sa vyznačoval tým, že jeden účastník vzťahu (súdny exekútor) vystupoval voči druhému účastníkovi exekučného konania ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci a bol oprávnený druhému subjektu jednostranne zakladať práva alebo povinnosti (ustanovenie § 47 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku) oprávňujúce súdneho exekútora zakázať povinnému, aby odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nakladal so svojím majetkom podliehajúcim exekúcii, ako aj ustanovenie § 54 ods. 2 Exekučného poriadku oprávňujúce súdneho exekútora predvolať povinného a vyzvať ho na vyhlásenie o jeho majetku). Právny

vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania s týmito znakmi nemôže byť považovaný za súkromnoprávny vzťah (uznesenie NS SR sp.zn. 6 M Cdo 4/2011 publikovaný v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 5/2013). Vzhľadom na povahu vzťahu vznikajúceho medzi povinným ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka tým, že povinný zaplatí exekútorovi odmenu, na ktorú exekútorovi vznikne podľa Exekučného poriadku nárok a to vo výške, ktorá je stanovená vyhláškou č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov. Súd prvej inštancie k nálezu Ústavného súdu SR, sp.zn. II.ÚS 165/2012 argumentoval, že tento je záväzný a vzťahuje sa len na konkrétnu vec, ktorá je navyše, čo do právneho základu a skutkových okolností odlišnou od prejednávanej veci. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v prípade veci, o ktorej konal na podklade sťažnosti ústavný súd, bol odvodzovaný od nezákonne vykonanej exekúcie v súvislosti s ktorou, bola zaplatená súdnemu exekútorovi odmena. Exekúcia vykonávaná žalovanou voči žalobcom ako povinným v exekúcii, však bola realizovaná zákonne, čo žiaden z účastníkov nespороval, a to na základe v čase realizácie exekúcie právoplatného a vykonateľného exekučného titulu a na základe poverenia exekučného súdu. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaná nie je v danej veci vecne pasívne legitimitovaná.

5. Súd prvej inštancie vyhodnotil aj námietku premlčania vznesenú žalovanou. Uviedol, že podstata premlčania spočíva v tom, že ak sa určité právo po zákonom stanovenú dobu (premlčaciu dobu) nevykonáva, alebo sa v priebehu premlčacej doby neuplatní na súde, nemôže byť po jej uplynutí veriteľovi priznané, ak dlžník namietne premlčanie. V prípade premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (rovnako ak pri premlčaní práva na náhradu škody) zákon zakotvuje subjektívnu a objektívnu premlčaciu dobu, pričom jej začiatok upravuje odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť a končia nezávisle od seba. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a začína plynúť, keď sa oprávnený dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Pre začiatok plynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy fakticky prišlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Okamihom, od ktorého sa začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby odvíja, je okamih vzniku zodpovednostného vzťahu z bezdôvodného obohatenia, a to bez zreteľa na to, či oprávnený subjekt o svojom práve na vydanie bezdôvodného obohatenia vedel alebo nie. Poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 124/2002 dospel súd prvej inštancie k záveru, že objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 71/2011 zo dňa 9.6.2011, ktorým tento zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/260/08-315 z 26.1.2010 a uplynula dňa 9.6.2014 a dvojročná subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňom, keď bol nález ústavného súdu doručený právnenému zástupcovi žalobcov t. j. dňom 16.9.2011. Týmto dňom sa totiž o zrušení exekučného titulu, teda odpadnutí právneho dôvodu žalobcovia dozvedeli. Ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania žalobcovia splnili celú exekvovanú pohľadávku v decembri roku 2010 a dňa 27.12.2010 im žalovaná oznamovala listom splnenie tejto pohľadávky, ako aj špecifikáciu plnenia vrátane špecifikácie trov exekúcie s tým, že časť žalobcami navyše zaplatenej sumy im vracia späť na účet. Teda najneskôr v tomto momente získali žalobcovia vedomosť o prípadnej výške bezdôvodného obohatenia a najneskôr zrušením exekučného titulu získali žalobcovia vedomosť o všetkých skutkových okolnostiach, z ktorých bolo možné dovodiť vznik bezdôvodného obohatenia, a kto sa na ich úkor obohatil, teda žalobcovia mali najneskôr v uvedený moment k dispozícii všetky relevantné údaje umožňujúce im podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Subjektívna premlčacia lehota preto žalobcom uplynula najneskôr 16.9.2013, a to márne, pričom jej začiatok nie je možné spájať s tou skutočnosťou, že žalobcovia pristúpili po niekoľkých rokoch ku vyhľadávaniu si relevantnej judikatúry, ktorou by podporili svoj nárok a s momentom, kedy takúto judikatúru vyhľadali spojili začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Pri takejto konštrukcii začiatku plynutia premlčacej doby, by táto nemusela začať plynúť nikdy.

6. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že nárok žalobcov nie je dôvodný a to jednak preto, že si tento uplatnili po uplynutí premlčacej doby a žalovaná dôvodne vznesla námietku premlčania, ako aj preto že žalovaná nie je pasívne vecne v konaní legitimitovaná, keď jej povinnosť, ktorej splnenie si žalobcovia voči žalovanej uplatnili v konaní, z hmotného práva nevyplýva. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 odsek 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj OSP) s poukazom na zásadu úspechu v súdnom spore.

7. Žalobcovia 1/ a 2/, každý z nich osobitne, podali proti tomuto rozsudku odvolanie.

8. Žalovaný 1/ súdu prvej inštancie vytýkal, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že v konaní nikdy nespochybovali, že samotný výkon exekučnej činnosti zo strany súdnych exekútorov je zvereným výkonom štátnej moci, avšak opakovane poukazovali na osobitné postavenie súdneho exekútora v súvislosti s trovami exekúcie a jeho odmenou, pričom poukazovali na právny názor Ústavného súdu SR vyjadrený v náleze Ústavného súdu SR, č. k.: II. ÚS 165/2012-45 z 13.2.2013 (ďalej aj Nález ÚS o povahe odmeny súdneho exekútora). Podľa tohto Nálezu v konaní, v ktorom exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie a odmene exekútora, je exekútor účastníkom konania tak, ako je ním aj povinný z exekúcie, je nositeľom základných ľudských práv a slobôd, je vykonávateľom slobodného povolania na účely vytvárania zisku a v posudzovanom prípade je platcom DPH. Čo sa týka odmeny, súdny exekútor koná vo vlastnom mene a na vlastný účet, preto záver, že v tomto postavení nemôže byť subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia, je podľa ústavného súdu nesprávny a nelogický. Ústavný súd uviedol, že základné predpoklady na konštatovanie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane súdneho exekútora boli naplnené, t.j. peňažné prostriedky boli pripísané na jeho účet, a právny dôvod, na základe ktorého sa plnilo, odpadol tým, že právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o povinnosti nahradiť trovy exekúcie bolo zrušené. S ohľadom na to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku neaplikoval § 451 Občianskeho zákonníka na skutkové okolnosti žalovaného nároku aj napriek právnomu názoru vyjadrenému Ústavným súdom SR v Náleze ÚS o povahe odmeny súdneho exekútora, a to zjednodušene z dôvodu, že tento je záväzný len inter partes, a že právny základ a skutkové okolnosti v prejednávanej veci sú údajne odlišné, žalobca 1 uviedol, že nespochyboje, že Nález ÚS o povahe odmeny súdneho exekútora je ako aj ostatné nálezy Ústavného súdu SR, v rámci konkrétnej kontroly ústavnosti v konaniach o sťažnostiach fyzických a právnických osôb podľa čl. 127 Ústavy SR záväzný inter partes v konkrétnej veci, a nespochyboje ani to, že Ústava SR ani iný právny predpis explicitne nevyjadrujú záväznosť týchto náleзов erga omnes, ale žalobca tvrdí, že právne vety uvedené v odôvodnení tohto nálezu, ktoré majú všeobecnú povahu sú z hľadiska interpretácie právnych predpisov v typovo zhodných prípadoch záväzná aj erga omnes, hoci takáto záväznosť nie je v právnom poriadku Slovenskej republiky explicitne vyjadrená. Právny základ tejto viazanosti vidí žalobca 1/ nielen v civilnom procese zakotvenej viazanosti súdov rozhodnutiami Ústavného súdu SR, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd (teraz § 193 CSP), ako to je aj v konkrétnom prípade, ale aj vzhľadom na požiadavku právnej istoty, ktorá kladie dôraz na ústavne konformný výklad. Žalobca nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, že skutkové okolnosti a právny základ prejednávanej veci je odlišný od skutkových okolností a právneho základu, o ktorom sa rozhodovalo Nálezom ÚS o povahe odmeny súdneho exekútora. Tvrdí, že skutkové okolnosti v žiadnej veci nie sú identické, a na to, aby sa právne vety všeobecnej povahy vyjadrené v náleze Ústavného súdu SR použili, postačuje, aby tieto boli typovo podobné. Prejednávaná vec je v tomto zmysle typovo podobná vo viacerých aspektoch. V konkrétnostiach, v intenciách Nálezu ÚS o povahe odmeny súdneho exekútora žalobca 1/ považuje za ústavne konformný taký výklad, ktorý diferencuje medzi exekučnou činnosťou, ako zvereným výkonom štátnej moci a nárokmi súdneho exekútora podľa § 196 Exekučného poriadku (nárok na odmenu, náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času), pri ktorých súdny exekútor vystupuje vo vlastnom mene a na svoj účet v rámci výkonu slobodného povolania. Právoplatnosťou nálezu Ústavného súdu SR, č. k. IV ÚS 71/2011-40 zo dňa 9. 6. 2011, ktorým došlo k zrušeniu exekučného titulu na základe, ktorého sa viedla exekúcia žalovanou voči žalobcom, táto exekúcia dodatočne stratila svoj podklad. Rovnakým okamihom sa potom aj nároky žalovanej podľa § 196 Exekučného poriadku voči žalobcom, ako povinným stali nezákonnými. Keďže ide o súkromnoprávny nárok žalovanej ako súdneho exekútora, právny dôvod na túto odmenu voči žalobcom právoplatnosťou daného nálezu odpadol a žalovanej vznikla povinnosť podľa § 451 ods. 1 OZ vydať žalobcom bezdôvodné obohatenie, k čomu však z jej strany nedošlo. Ak by predmetné exekučné konanie ďalej trvalo, táto skutočnosť by sa odzrkadlila aj v rozhodnutí o trovách exekučného konania, kde by sa vo svojej podstate pôvodný súkromnoprávny nárok súdneho exekútora na odmenu voči povinným, prekvalifikoval na nárok na odmenu voči oprávnenému. Žalobca 1/poukázal na to, že ak by žalovaná v konkrétnom prípade uhradila žalovaný nárok žalobcom, titulom vydania bezdôvodného obohatenia, následne by žalovanej vznikol nárok voči štátu zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Z uvedeného je zrejmé, že systém nárokov, ktorý vyplýva aj z Nálezu ÚS o povahe odmeny súdneho exekútora, vytvára jednotný právne ucelený a logický systém nárokov, ktorý súčasne zrýchľuje a zvyšuje ochranu poskytovanú orgánmi ochrany práva. Podľa žalobcu 1/ len takýto výklad zodpovedá ústavne konformnému výkladu, ktorý poskytol Ústavný súd SR v rámci Nálezu ÚS o povahe odmeny súdneho exekútora. Žalobca 1/ žiada, aby odvolací súd v tomto smere zohľadnil všeobecne akceptovanú požiadavku predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princíp právnej istoty. Podľa žalobcu 1/ dospel súd prvej inštancie aj k nesprávnemu skutkovému zisteniu, ohľadom

začiatku plynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby, keď za jej začiatok považoval dňa 9. 6. 2011, teda deň rozhodnutia - nálezu Ústavného súdu SR, č. k. IV ÚS 71/2011-40 zo dňa 9.6.2011. Vychádzajúc zo skutočnosti, že na konanie Ústavného súdu SR o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb sa v tom čase primerane použili ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov, k zrušeniu predmetného exekučného titulu, a teda k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, došlo nie vydaním príslušného nálezu, ale až jeho právoplatnosťou, ktorá nastala jeho doručením žalobcom a Krajskému súdu v Bratislave, teda najskôr dňa 16.9.2011. Objektívna premlčacia doba by potom uplynula dňa 16.9.2014, k čomu však nedošlo, keďže v tento deň žalobcovia žalovaný nárok na súde prvej inštancie uplatnili. Podľa ustálenej judikatúry na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná, a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech a o tom, kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Podľa názoru žalobcu 1/ dôkazné bremeno na preukázanie okamihu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení zaťažuje žalovanú. Žalobca 1/ trvá na tom, že o tom, že žalovaný nárok je bezdôvodným obohatením sa dozvedeli žalobcovia až v apríli 2014, tiež pritom poukazuje aj na to, že prelomový Nález ÚS o povahe odmeny súdneho exekútora, bol vydaný až 13.2.2013 (subjektívna premlčacia doba by preto nemohla uplynúť skôr ako 13.2.2015, k čomu nedošlo). Žalobca 1/ zdôraznil, že pred vyhlásením uznesenia, ktorým súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené, žalobcovia preukázali, že uhradili žalovanú istinu žalovanému, ktorý ju žalobcom nevrátil, že exekučný titul, ktorý bol podkladom predmetnej exekúcie bol zrušený, a že k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby (prelomový Nález ÚS o povahe odmeny súdneho exekútora z 13.2.2013 zmenil vnímanie nároku súdneho exekútora na odmenu z verejnoprávneho nároku na súkromnoprávny nárok a pripustil tak nároky titulom bezdôvodného obohatenia voči súdnym exekútorom), ani k uplynutiu objektívnej premlčacej doby (právoplatnosť príslušného nálezu nastala najskôr 16.9.2011, teda jeho doručením a nie jeho vyhlásením) dôjsť nemohlo. Na základe uvedeného žalobca 1/ odvolaciu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

9. Aj žalobkyňa 2/ súdu prvej inštancie vytýkala, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Uviedla, že námietku premlčania môže účinne uplatniť výhradne vecne legitimovaný účastník súdneho konania. V danom konaní žalobným návrhom je označená za povinnú osobu plniť uplatnený nárok práve žalovaná. Ak by teda námietku premlčania uplatnila iná osoba než vecne legitimovaná, súd nemôže na takúto námietku relevantne prihliadnuť a ani ju účinne akceptovať. Z tohto dôvodu žalobkyňa 2/ prednáša názor, že žalovaná bola a je riadne vecne legitimovaná a opačné konštatovanie súdu prvej inštancie je nesprávne a v priamom rozpore so skutočnosťou, že súd prvej inštancie sa námietkou premlčania zaoberal, ktorú uplatnila práve samotná vecne legitimovaná žalovaná (teda v postavení dlžníka), a že na takto uplatnenú námietku prihliadol. Žalobkyňa 2/ tvrdí, že zistenia súdu prvej inštancie sú aj vo vzájomnom rozpore, a spôsobujú vadu rozsudku, keď súd prvej inštancie okrem iného konštatuje, že nárok žalobcov 1/ a 2/ nie je dôvodný a to jednak preto, že si tento uplatnili po uplynutí premlčacej doby a žalovaná dôvodne vznesla námietku premlčania, ako aj preto, že odporkyňa nie je pasívne vecne v konaní legitimovaná, keď jej povinnosť, ktorej splnenie si žalobcovia voči žalovanej uplatnili v konaní, z hmotného práva nevyplýva. Žalobkyňa 2/ uviedla, že súd na premlčanie nároku dlžníka nikdy neprihliada ex offo, ale vždy len na základe vznesenej námietky premlčania vecne legitimovaným účastníkom konania. Oprávnené uplatnená hmotnoprávna námietka premlčania nemusí byť uplatnená ani písomnou formou. Čo vyplýva z ustanovenia § 100 Občianskeho zákonníka, veta druhá „...súd prihliadne len na námietku dlžníka“ alebo podľa vety tretej uvedeného ustanovenia „ak sa dlžník premlčania dovoľá...“ avšak v každom prípade musí byť uplatnená vecne legitimovaným účastníkom. Okamihom dôvodného vznesenia námietky premlčania síce dochádza k zániku nároku veriteľa - veriteľ si už nemôže vynútiť splnenie nároku (dlhu) a súd mu jeho nárok neprizná, no to však neznamená, že takýto dlh už neexistuje, zostáva totiž zachovaný vo forme tzv. naturálneho práva - naturálnej obligácie, pri ktorej záleží na rozhodnutí povinného, či bude dobrovoľne plniť, alebo nie. Zánikom nároku po vznesení námietky premlčania v súdnom konaní teda zaniká aj subjektívne právo veriteľa, ktoré prestáva byť súdne vynutiteľné. Zostáva len existujúci dlh, pri ktorom síce nič nebráni dlžníkovi v tom, aby veriteľovi plnil, ide však len o plnenie dobrovoľné. Premlčanie tak chráni dlžníka tým, že ho nenúti, aby počas neúmerne dlhej doby zotrval v neistote, či bude prinútený dlh zaplatiť alebo nie. Na druhej strane však chráni aj záujmy veriteľa, pretože ho núti dbať na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* a aktívne sa snažiť o

prinútenie dlžníka k úhrade dlhu aj s pomocou donútenia. Pokiaľ sa tak v priebehu zákonom vymedzenej doby nestalo, zostáva dlh po vznesení námietky premlčania v rovine čisto dobrovoľnej. Na základe uvedeného žalobkyňa 2/ tvrdí, že rozhodnutím súdu prvej inštancie o žalovanou uplatnenej námietke premlčania súd prvej inštancie spôsobil, že žalovaná bola uznanou za dlžníka, teda toho, kto na podklade hmotného práva mal plniť. Podľa žalobkyne 2/ neobstojí konštatovanie súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že vymáhanie pohľadávok prostredníctvom exekútora so sebou prináša zvýšené náklady, ktoré znáša povinný, a to aj v prípade zrušenia exekučného titulu, ako k tomu v tomto prípade prišlo nálezom ústavného súdu, pretože v prípade zrušenia/zániku exekučného titulu, zanikajú zároveň aj postavenia jednotlivých účastníkov exekučného konania, vrátane účastníka dovtedy označovaného za „povinného“. Je logické, že zrušením exekučného titulu súdom (v tomto prípade Ústavným súdom SR) zaniká nielen samotný exekučný/právny titul, ale povinný prestáva byť povinným a plniť to, čo mu pôvodný exekučný titul prikazoval. Zároveň účastníkom konania zaniká aj označenie/postavenie oprávnený a povinný. Dovtedajší oprávnený týmto momentom nie je schopný sa preukázať vykonateľným exekučným titulom, a súčasne tým momentom nie je možné zadefinovať ani presné vymedzenie uplatneného/vymáhaného nároku. Žalobkyňa 2/ považuje za nelogické a nesprávne, keď súd prvej inštancie dospel k názoru, že stále existoval na strane žalovanej ako súdnej exekútorky právny dôvod prijatia odmeny, ako aj ostatných trov exekúcie a tento dôvod ani po zrušení exekučného titulu neodpadol, teda právny dôvod zaplatenie trov exekúcie navrhovateľmi neodpadol a stále trvá žalobkyňa 2/ tvrdí, že zrušením/zánikom exekučného titulu (z dôvodu jeho rozporu so zákonom) nielenže zanikla legitimita takého exekučného konania, ale žalobcovia prestali byť účastníkmi exekučného konania v postavení „povinní“, ktoré bolo vedené na podklade exekučného titulu, ktorý je v rozpore so zákonom. Keďže nie je možné rozumne, logicky a presne zadefinovať ani len výšku oprávnenej pohľadávky, je nesprávne žalobcovi v súčasnosti označovať za účastníkov takého exekučného v postavení povinní. Exekučný titul bol zrušený, zanikol pre jeho rozpor so zákonom, zanikla tým aj oprávnená pohľadávka, a všetko plnenie poskytnuté na podklade zrušeného exekučného titulu sa stalo bezdôvodným obohatením bez právneho titulu, resp. z titulu, ktorý odpadol. Pôvodný právny/exekučný titul zanikol a prihliada sa naň akoby nikdy neexistoval. K začiatku plynutia objektívnej premlčacej lehoty žalobkyňa 2/ uviedla, že táto nemohla začať plynúť dňom rozhodnutia Ústavného súdu SR, teda dňom 9.6.2011. Z ústne vyhláseného rozhodnutiu ústavného súdu nebolo a nie je zrejmé, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Objektívna premlčacia doba teda začala plynúť až dňom doručenia písomného rozhodnutia ústavného súdu, a túto skutočnosť dokonca potvrdil aj samotný okresný súd. Žalobkyňa 2/ uviedla, že súd prvej inštancie tvrdí, že až dňom 16.9.2011 sa žalobcovia 1/ a 2/ dozvedeli o bezdôvodnom obohatení, no zároveň uvádza, že objektívna lehotá začala plynúť dňom 9.6.2011, už ústnym vyhlásením rozhodnutia, čím si má súd prvej inštancie vo svojich záveroch protirečiť. Priamo z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 71/2011 nie je možné sa dozvedieť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a zároveň kto sa na úkor žalobcov bezdôvodne obohatil. Tieto skutočnosti vyplynuli až v priebehu mesiaca apríl roka 2014, tak ako to uviedli v konaní pred súdom prvej inštancie. Na základe uvedeného žalobkyňa 2/ odvolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

10. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Dňom 1. júla 2016 bol Občiansky súdny poriadok zrušený a nahradil ho zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Podľa § 470 odsek 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. To znamená, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (§ 470 odsek 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok odvolania do 30.6.2016, pretože právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku zostávajú zachované.

11. Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP). Vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1/ a 2/ nie je dôvodné.

12. Pre rozhodnutie v danej veci bolo potrebné ustáliť právnu kvalifikáciu žalobcami uplatneného nároku, tomu zodpovedajúcu pasívnu vecnú legitimitáciu a v prípade kvalifikovania požiadavky žalobcov 1/ a 2/ ako nárok na bezdôvodné obohatenie vyhodnotiť námietku jeho premlčania.

13. Z hľadiska skutkového stavu veci vychádzal odvolací súd zo zistení súdu prvej inštancie a pre danú vec považoval za rozhodujúce, že v prospech Y. W., A. XX.X.XXXX, E.L. W., A. XX.XX.XXXX,

C. M., A. XX.X.XXXX Y. U. M., A. X.XX.XXXX bola vykonaná exekúcia na splnenie povinnosti uloženej žalobcom 1/ a 2/ (vtedy v procesnom postavení žalovaných) rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 4C/40/2004 - 241 zo dňa 30.5.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5Co/260/2008 - 315 zo dňa 26.1.2010. Výkonom exekúcie podľa označeného rozhodnutia poveril Okresný súd Bratislava IV súdnu exekútorku U.. Y. T.Ú., X. X. Q. W., L. X. Dňa 27.12.2010 súdna exekútorka žalobcom 1/ a 2/ oznámila, že vymohla od nich istinu 22. 477,74 eur, ktorá je súčtom istiny 9. 013,88 eur, úrokov z istiny 8. 055,30 eur za obdobie od 19.2.2004 do 8.12.2010 vo výške 8. 500,- eur, úrokov z istiny 958,58 eur za obdobie od 19.2.2004 do 21.12.2010 vo výške 1. 016,86 eur, súdnych trov 3 272,49 eur a 657,46 eur, trov oprávneného v exekučnom konaní 16,50 eur, Rovnako vymohla aj trovy exekúcie 2. 314,60 eur, ktoré sú súčtom odmeny exekútora 2. 248,- eur, odmeny za spísanie návrhu na vykonanie exekúcie 16,60 eur, hotových výdavkov 50,- eur a dane z pridanej hodnoty 19% zo sumy 2. 314,60 eur vo výške 439,77 eur. Z uvedeného dôvodu dňa 27.10.2010 vrátila Okresnému súdu Bratislava IV súdna exekútorka poverenie na vykonanie exekúcie. Nálezom sp. zn. IV. ÚS 71/2011 zo dňa 9.6.2011 zrušil Ústavný súd slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/260/2008 - 315 zo dňa 26.1.2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nález bol žalobcom doručený cestou ich právneho zástupcu dňa 16.9.2011. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 5Co/421/2011 - 373 zo dňa 24.4.2012 zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 4C/40/2004 - 241 zo dňa 30.5.2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V tom čase bola už istina podľa zrušeného súdneho rozhodnutia Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 4C/40/2004 - 241 vrátane trov exekúcie súdnym exekútorom vymožená.

14. Občianskoprávnymi vzťahmi sú majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb, majetkové vzťahy medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahy vyplývajúce z práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tieto občianskoprávne vzťahy neupravujú iné zákony (§ 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Tieto vzťahy sú upravené normami súkromného práva a sú založené na princípoch právnej rovnosti subjektov. Práva a povinnosti, ktoré sú obsahom právnych vzťahov tejto povahy vznikajú na základe prejavov vôle vyplývajúcich z princípu autonómie vôle ich subjektov. Vzťahy, ktoré sú založené na nerovnom právnom postavení ich účastníkov, a v ktorých orgány verejnej moci rozhodujú o právach a povinnostiach subjektov na základe autoritatívnosti, sú verejnoprávne. Podľa § 2 odsek 1 exekučného poriadku je exekútor štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (exekučná činnosť). Exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len Ústavou Slovenskej republiky <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>>, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami podľa čl. 7 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>> a 5 Ústavy Slovenskej republiky <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>>, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní (§ 3 Exekučného poriadku). Ustanovenie § 5 Exekučného poriadku výslovne uvádza, že v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa, vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Ústavný súd SR, v náleze č. k. II. ÚS 165/2012 - 145 zo dňa 13.2.2013 (odseky 32 a nasledujúce), teda po vyslovení záveru Najvyššieho súdu SR v uznesení č.k. 6M Cdo 4/2011 zo dňa 8.8.2012, o ktorý sa opieral v danej veci súd prvej inštancie (vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania nemôže byť považovaný za súkromnoprávny vzťah) vyslovil záver, že pokiaľ ide o postavenie súdneho exekútora vo vzťahu k trovám exekúcie prevažuje aspekt postavenia exekútora ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, podnikateľskú činnosť na účely tvorby zisku, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania. Vzťah medzi súdnym exekútorom a povinným v exekučnom konaní nie je verejnoprávnym vzťahom a súdny exekútor preto môže byť subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodným obohatením môže byť aj plnenie na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené. Ústavný súd SR v tomto názore poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 30Cdo/ 3810/2007, podľa ktorého zrušením rozhodnutia na základe ktorého sa plnilo dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, teda, že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala. Ústavný súd však týmto nálezom nespochybnil svoj skorší záver vyslovený v náleze PL ÚS 49/2003, podľa ktorého sa zodpovednosť za škodu pri výkone exekučnej činnosti súdneho exekútora prenáša na štát a podlieha pod právny režim zákona č. 514/2003 Z. z..

15. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, na ktorú sa odvolávali žalobcovia 1/ a 2/ v súdnej veci, dopadá na tie prípady, kedy v čase poskytnutého plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti odpadol, stratil svoje účinky. Dôvodnosť vrátenia tohto plnenia závisí od toho, či právny dôvod plnenia

spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak potom trvá naďalej, bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok bol, či nebol zrušený. V prejednávanej veci súdna exekútorica pri výkone exekútorskej činnosti postupovala v súlade so zákonom č. 233/1995 Z. z. a na základe poverenia okresného súdu vykonávala úkony, ktoré smerovali k uspokojeniu pohľadávky oprávnených voči žalobcom 1/ a 2/ v postavení povinných. Po vymožení pohľadávky patrí za exekučnú činnosť súdnemu exekútorovi v zmysle Exekučného poriadku odmena a náhrada výdavkov, ktorých výška a spôsob určenia sú stanovené všeobecne záväzným právnym predpisom, to znamená, že poskytnuté plnenie - trovy exekúcie boli od počiatku podložené právnym dôvodom. V súdnej veci nebolo zrušené právoplatné rozhodnutie súdu o povinnosti nahradiť trovy exekúcie ako tomu bolo v prípade na skutkovom základe, ktorého bol vyslovený nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2012 z 13.2.2013, a ktorým v konaní argumentovali žalobcovia 1/ a 2/, ale bol zrušený exekučný titul, na základe ktorého súdna exekútorica vykonala súdnu exekúciu, pričom sa tak stalo až po vymožení plnenia a skončení exekučného konania vrátením poverenia. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. II. ÚS 165/2012 z 13.2.2013 reaguje na prípad, kedy došlo po zaplatení odmeny súdneho exekútora k zrušeniu rozhodnutia, na základe ktorého bola odmena exekútora splnená, pričom nakoniec bol na úhradu trov exekúcie zaviazaný oprávnený z exekúcie, teda povinnosť plniť povinná z exekúcie nemala. Pri tejto skutkovej podstate potom nastal stav, že právny dôvod plnenia povinnej nespočíval v hmotnom práve, teda povinnosť podľa hmotného práva neexistovala, čím je skutková podstata, z ktorej vychádza nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2012 odlišná od skutkovej podstaty žalobcov 1/ a 2/ v súdnej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 225/2017 - 14 zo dňa 4.4.2017, v ktorom vyslovil záver, že ak povinný splnil, čo mu ukladal exekučný titul, a uhradil trovy exekúcie, a k zrušeniu exekučného titulu došlo až po vrátení poverenia súdnej exekútorke, vzniknuté trovy exekúcie nemôžu na strane súdnej exekútorke predstavovať bezdôvodné obohatenie. Po zrušení exekučného titulu povinnému nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale voči štátu nárok zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v rozsahu vymožených trov exekúcie. Uvedené pre danú vec znamená, že žalovaná nie je v súdnej veci vecne pasívne legitimovanou osobou, žalobcom voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nevznikol.

16. Za daného stavu, kedy nárok žalobcov podlieha pod právny režim zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci a nie je kvalifikovaný ako bezdôvodné obohatenie nebolo dôvodným zamietnutie žaloby odôvodniť uplynutím premlčania doby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z postupu súdu prvej inštancie, ktorý na danú vec aplikoval aj ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka, ale nie je možné vyvodit' právny záver o zodpovednosti žalovanej za bezdôvodné obohatenie, ako to nesprávne v odvolaní tvrdí žalobkyňa 2/. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je potrebné hodnotiť komplexne aj z pohľadu úkonov procesného útoku a procesnej obrany strán tohto sporu, pričom žalovaná z dôvodu opatrnosti vzniesla v danej veci aj námietku premlčania. Podľa obsahu súdneho spisu, prednesu a vyjadrení strán sporu, otázka premlčania bezdôvodného obohatenia v danej veci medzi nimi rezonovala a súd prvej inštancie na ňu predniesol odpoveď. Vysvetlil, že v prípade danosti práva na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo by právo žalobcov premlčané. Preto na margo uvedeného odvolací súd k premlčaniu práva z bezdôvodného obohatenia k odvolacím námietkam prednáša, že pre počiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 1 OZ) je rozhodujúci deň, kedy sa oprávnený dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Touto vedomosťou ale ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemá na mysli znalosť právnej kvalifikácie, ale znalosť skutkových okolností, z ktorých je možné zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie odôvodniť. Uvedené by sa v podmienkach súdnej veci voči žalobcom uplatnilo tak, že doručením nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 71/2011, ktorým ústavný súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/260/2008 - 315 zo dňa 26.1.2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a ktorý nález im bol podľa obsahu žaloby a prednesu žalobcu 1/ na pojednávaní dňa 3.6.2016 (č. I. spisu 147) doručený dňa 16.9.2011 sa žalobcovia dozvedeli, že súdna exekútorica získala od nich plnenie, na ktoré podľa názoru žalobcov nemala právo, pretože právny dôvod plnenia odpadol, teda, že exekúciou došlo u nich k zmenšeniu majetku, aj keď podľa žalobcov sa tak stať nemalo. Proti nálezu ústavného súdu nebolo možné podať opravný prostriedok. Výšku plnenia žalobcovia poznali z oznámenia súdnej exekútorke ohľadom vyúčtovania a ukončenia exekúcie zo dňa 27.12.2010. Subjektívna premlčacia doba by potom skončila dňa 16.9.2013 a bez ohľadu na to, či uplynula aj objektívna premlčacia doba, stalo by sa tak pred podaním predmetnej žaloby (16.9.2014) na okresný súd.

17. Z vyššie uvedeného záveru o nedostatku vecnej pasívnej legitímácii žalovanej v súdnej veci vyplýva, že obsah odvolaní žalobcov nie je spôsobilý spochybníť vo výroku vyjadrenú vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v nich uvedených, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 odsek 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 odsek 1 CSP. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V zmysle § 262 odsek 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).